

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

SAMANTHA
SHANNONOVÁ

ZBER KOSTÍ

TATRAN

Z anglického originálu Samantha Shannon: The Bone Season, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Bloomsbury Publishing Plc, 50 Bedford Square,
London WC1B 3DP 2013,
preložila Lucia Halová.

Verše prebásnil Milan Richter.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2013 ako 5004. publikácia
a 106. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel

Jazyková redaktorka Eva Melichárková

Korektorka Eva Mládeková

Technická redaktorka Eva Zdražilová

Sadzba S+S Typografik

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2013 by Samantha Shannon-Jones

Translation © Lucia Halová 2013

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2013

ISBN 978-80-222-0656-3

VENOVANÉ SNÍVAČOM

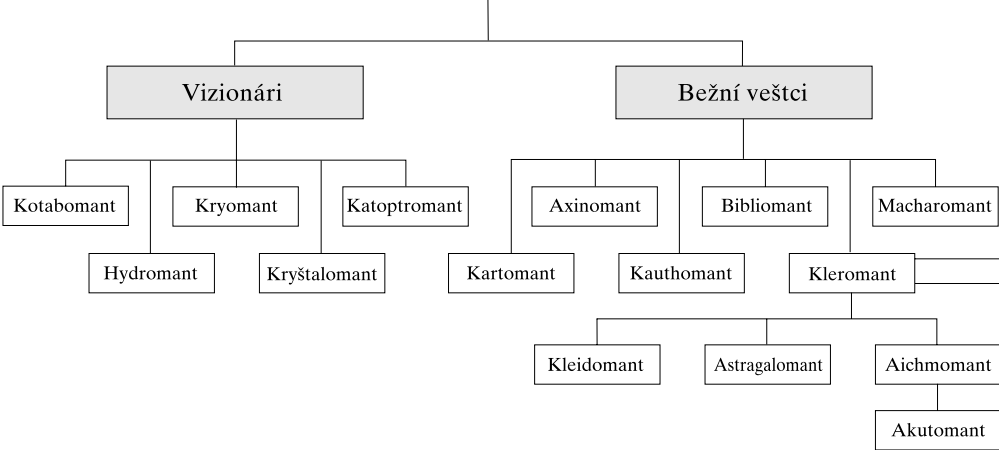
*Okrem tohto sveta a ľudského pokolenia
existuje aj neviditeľný svet a duchovné kráľovstvo,
je všade vôkol nás, lebo je všadeprítomné.*

Charlotte Brontëová

SEDEM RÁDOV JASNOVIDECTVA

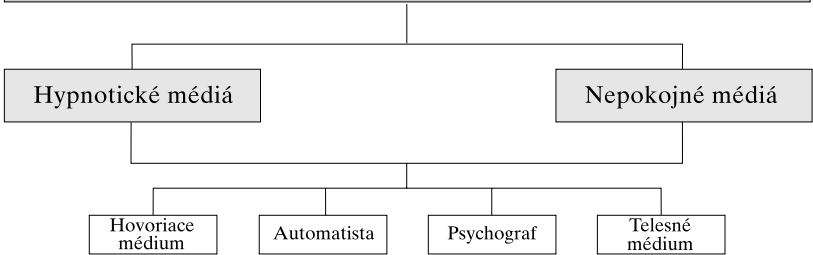
I. VEŠTCI
purpurová

Potrebujú rituálne objekty (numiná), aby sa mohli spojiť s éterom.
Najčastejšie ich používajú na predpovedanie budúcnosti.

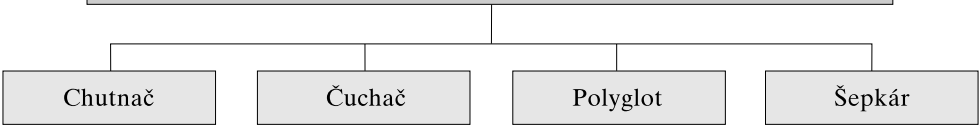
III. MÉDIÁ
zelená

Spájajú sa s éterom cez duchovné posadnutie. Do istej miery ich ovládajú duchovia.

IV. SENZORI
žltá

Komunikujú s éterom na zmyslovej a lingvistickej rovine. Občas cez nich prúdi éter.

II. VYKLADAČI

modrá

Používajú živú hmotu alebo elementy, aby sa spojili s éterom.
Najčastejšie ich využívajú na predpovedanie budúcnosti.

Nižší vykladači

Bežní vykladači

Osteomant

Hematomant

Driomant

Chiromant

Okulomant

Antropomant

Rhabdomant

Pyromant

Halomant

Tasseograf

Botanomant

Zoomant

Spondanomant

Kapnomant

Antomant

Sykomant

Dendromant

Dafnomant

Libanomant

V. OCHRANCOVIA

oranžová

Majú väčšiu kontrolu nad duchmi, než je zvyčajné,
a dokážu ohýbať bežné hranice medzi éterom a hmotným svetom.

Viazač

Zvolávač

Nekromant

Exorcista

VI. FÚRIE

oranžovočervená

Keď sa spájajú s éterom, podliehajú vnútornej zmene,
ktorá zvyčajne zasiahne snovú krajinu.

Sibyla

Nepreniknuteľný

Berserker

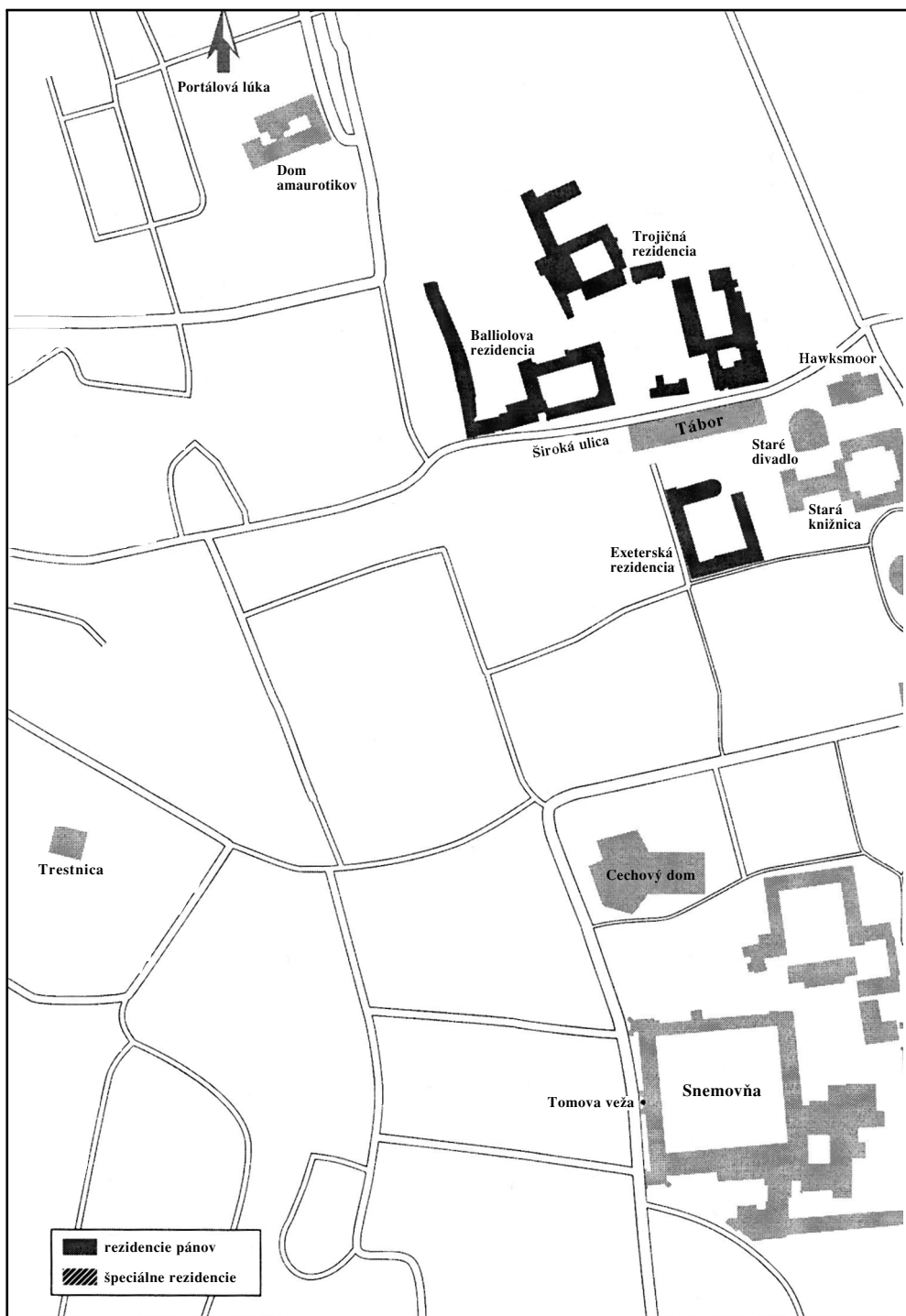
VII. SKOKANI

červená

Sú schopní ovplyvniť éter aj za svojimi fyzickými hranicami.
Oplývajú väčšou citlivosťou voči éteru, než je bežné.

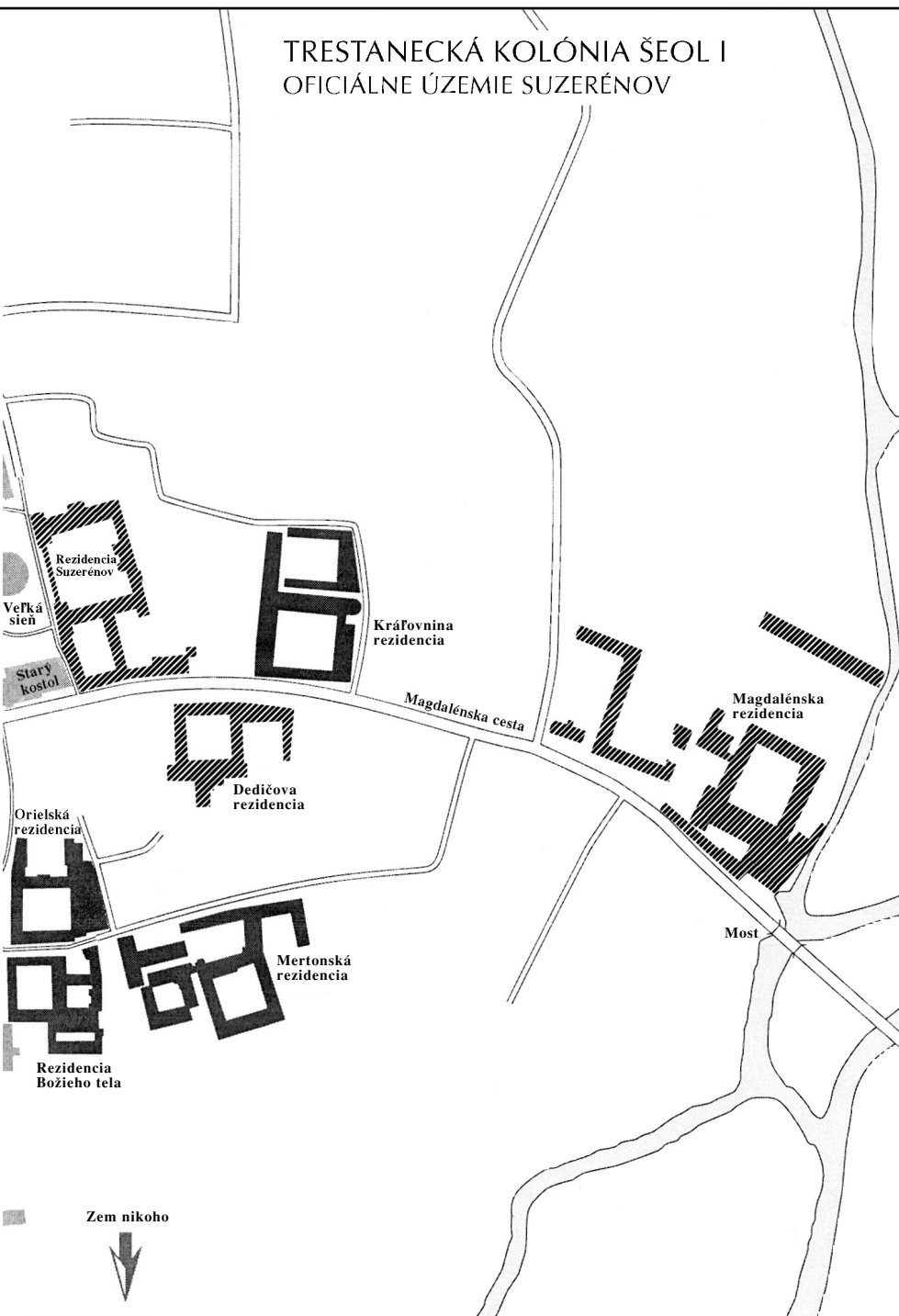
Tulák po snoch

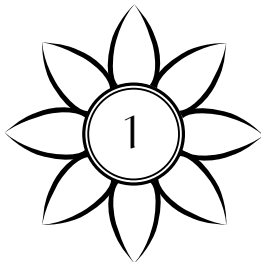
Orákulum

TRESTANECKÁ KOLÓNIA ŠEOL I

OFICIÁLNE ÚZEMIE SUZERÉNOV

Kliatba

Rada si predstavujem, že nás na začiatku bolo viac. Asi nie veľa. Ale viac ako teraz.

Sme menšina, ktorú svet neakceptuje. Nanajvýš vo fantastickej literatúre, ale aj tá je na čiernej listine. Vyzeráme presne ako všetci ostatní. Občas sa tak aj správame. Vlastne v mnohých ohľadoch *sme* ako všetci ostatní. Sme všade, na každej ulici. Žijeme životom, ktorý by sa vám mohol zdať normálny, kým sa mu neprizriete zblízka.

Nie každý z nás vie, čo sme zač. Niektorí to nezistia ani do konca života. Niektorí to vieme a nikdy nás nechytia. Ale sme tu.

Verte mi.

Sedem rokov som žila v tej časti Londýna, ktorá sa kedysi nazývala Islington. Chodila som do súkromnej dievčenskej školy a v šestnástich som odišla pracovať. To bolo v roku 2056. Alebo AS 127, ak by ste išli podľa scionského kalendára. Od mladých mužov a žien sa očakávalo, že si naškriabu na živobytie, kde sa bude dať, čo zvyčajne znamenalo postaviť sa za taký či onaký pult. V službách sa dalo nájsť miesto pomerne ľahko. Môj otec bol presvedčený, že ma čaká prostý život, že som síce bystrá, no nemám žiadne ambície a uspokojím sa s hocičím, čo mi svet predhodí.

Ako obyčajne sa mýlil.

Od šestnástich som pracovala pre kriminálne podsvetie Scionského Londýna – SciLo, ako ho nazývame na ulici. Robila som medzi

bezohľadnými gangmi jasnovidcov, z ktorých každý bol schopný zlikvidovať toho druhého, len aby prežil. Všetky gangy patrili pod celocitadelový syndikát, na čele ktorého stál gangmajster. Vytlačili nás na okraj spoločnosti a boli sme prinútení zarábať si zločinným spôsobom. A tak nás začali nenávidieť ešte viac. A my sme začali skutočne robiť to, čo sa o nás šušovalo.

Našla som si v tom chaose svoje miestočko. Bola som to, čo nazývame líbling, chránenkyňa éterobaróna. Môj šéf sa volal Jaxon Hall a bol éterobarónom zodpovedným za oblasť I-4. Šesť z nás pracovalo priamo preňho. Nazvali sme sa Sedem pečatí.

Otcovi som o tom nemohla povedať. Myslel si, že obsluhujem v kyslíkovom bare, čo bolo síce slabo platené, ale legálne miesto. Nepochopil by, prečo trávim čas so zločincami. Nevedel, že patríam k nim. Viac než k nemu.

V deň, keď sa mi zmenil život, som mala devätnásť. V tom čase už moje meno v uliciach čosi znamenalo. Po ťažkom týždni na čiernom trhu som sa chystala stráviť víkend s otcom. Jax žil pre syndikát, ostatný svet preňho ani neexistoval, lenže on nemal rodinu ako ja. Aspoň nie žijúcu rodinu. A hoci sme si s otcom nikdy neboli veľmi blízki, cítila som, že by som s ním mala udržiavať kontakt. Z času na čas obed alebo telefonát, darček na Novembrace. Akurát tie jeho večné otázky boli nepríjemné. Kde pracujem? Akých mám kamarátov? Kde bývam?

Nemohla som mu odpovedať. Pravda bola nebezpečná. Keby vedel, čo naozaj robím, hádam by ma sám poslal do Toweru. Možno som mu mala povedať pravdu. A možno by ho zabila. Tak či onak som neľutovala, že som sa pridala k syndikátu. Moje zamestnanie bolo síce nečestné, ale oplátilo sa. Ako hovorieval Jax, radšej byť na úteku než na márach.

V ten deň pršalo. Môj posledný deň v práci.

Respirátor udržiaval moje životné funkcie. Vyzerala som mŕtva a istým spôsobom som aj bola: môj duch bol šťastí oddelený od môjho tela. To bol zločin, za ktorý by ma čakala šibenica.

Povedala som, že pracujem v syndikáte. Vysvetlím. Bola som niečo ako hacker. Nevedela som *čítať* myšlienky druhých, bola som skôr ako radar na mysle, naladený na dianie v éteri. Dokázala som vycítiť drobné rozdiely medzi snovými krajinami a túlavými duchmi. Veci mimo mňa. Veci, aké by priemerný jasnovidec nevyčítal.

Jax ma využíval na prieskum. Mojou prácou bolo sledovať éterickú

aktivitu v jeho sekcii. Často ma vysielal na kontrolu iných jasnovidcov, aby zistil, či niečo neskrývajú. Zo začiatku som skúmala len ľudí, ktorí boli so mnou v miestnosti – ľudí, ktorých som videla, počula, mohla sa ich dotknúť –, no čoskoro si uvedomil, že dokážem ísť aj oveľa ďalej. Mohla som vidieť, čo sa deje inde: jasnovidca, ktorý kráča ulicou, zhromaždenie duchov v Gardene. Pokiaľ som bola napojená na respirátor, mohla som skúmať éter do vzdialenosti poldruha kilometra od Seven Dials. Takže ak potreboval vyslediť, čo sa deje v I-4, mohli ste sa stať, že na to zavolá moju maličkosť. Tvrdil, že mám potenciál zájsť aj ďalej, ale Nick mi to nedovolil skúsiť. Nevedeli sme, čo by to so mnou mohlo porobiť.

Jasnovidectvo bolo, samozrejme, zakázané, ale platené jasnovidectvo bol vyložený hriech. Mali sme na to špeciálny termín: *éterický zločin* – čiže komunikácia so svetom duchov, hlavne pre peniaze. Celý syndikát bol postavený práve na éterickom zločine.

Medzi tými, ktorí sa nedostali do žiadneho gangu, bolo bežné jasnovidectvo za pár drobných. My sme to volali pouličné veštenie. Scion to nazýval velezrada. Oficiálne sa za takéto zločiny popravovalo udusením dusíkom, tento spôsob popravy sa propagoval pod obchodnou značkou NitroSen. Ešte si pamätám ten titulok: BEZBOLESTNÁ POPRAVA: NAJNOVŠÍ ZÁZRAK SCIONU. Vraj je to, ako keď človek zaspí alebo užije tabletku. Stále prebiehali aj verejné popravy na šibenici a trochu toho mučenia za velezradu.

Ja som páchala velezradu už len tým, že som dýchala.

Ale vráťme sa k onomu dňu. Jaxon ma napojil na prístroj a poslal ma preskúmať sekciu. Už som sa blížila k jednej miestnej mysli, k častému návštevníkovi sekcie 4. Snažila som sa uvidieť jeho spomienky, ale niečo mi v tom stále bránilo. S takou snovou krajinou, akú mal on, som sa ešte nestretla. Dokonca aj Jaxa to zarazilo. Podľa toľkých vrstiev obranných mechanizmov by som bola povedala, že má niekoľko tisíc rokov, ale to predsa nebolo možné. Muselo v tom byť niečo iné.

Jax bol podozrievavý. Podľa pravidiel sa mu mal každý nový jasnovidec v jeho sekcii hlásiť do štyridsiatich ôsmich hodín. Tvrdil, že v tom má určite prsty iný gang, no nikto v I-4 nemal skúsenosť s blokovaním môjho prieskumu. Veď ani nevedeli, že niečo také dokážem. Nebol to Didion Waite, ktorý velil druhému najväčšiemu gangu v oblasti. Neboli to ani vyhľadovaní pouliční veštcí, čo chodievajú do Dials. Neboli to ani miestni éterobaróni, ktorí sa špecializovali na éterické krádeže. Toto bolo niečo iné.

Prešli okolo mňa stovky myslí, ktoré v tme striebристо svetielkovali. Pohybovali sa po ulici rovnako rýchlo ako ich majitelia. Nespoznávala som tých ľudí. Nevidela som tváre, iba prosté obrysy ich myslí.

Už som nebola v Dials. Moje vnímanie sa presunulo kamsi viac na sever, hoci som nevedela presne určiť kam. Nasledovala som dobre známy pocit nebezpečenstva. Neznáma myseľ bola blízko. Viedla ma cez éter ako faciger, hnala sa cez a popod ostatné mysle. Trielila, ako keby ma cudzinec vycítil. Ako keby mi chcel utiecť.

Toto svetielko by som nemala nasledovať. Nevedela som, kam ma zavedie, a už som bola strašne ďaleko od Seven Dials.

Jaxon ti povedal, aby si ho našla. Bola to vzdialená myšlienka. *Bude naštvaný.* Pokračovala som ďalej, hnala som sa rýchlejšie, než by som mohla vo vlastnom tele. Vzpierala som sa obmedzeniam svojej fyzickej polohy. Už som rozoznávala tú túlavú myseľ. Nebola strieborná ako ostatné; nie, táto bola tmavá a chladná, myseľ z ľadu a kameňa. Vyrasila som k nej. Bola už tak blízko, *tak* blízkučko... Teraz ju nesmiem stratiť...

Vtom sa éter okolo mňa zachvel a bola preč. Cudzincova myseľ bola opäť mimo dosahu.

Nieko zatriasol mojím telom.

Moje strieborné vlákno – spojenie medzi telom a myslou – bolo veľmi citlivé. Vďaka nemu som mohla vnímať snové krajiny na veľkú vzdialenosť. A dokázalo ma vtiahnuť späť do tela. Keď som otvorila oči, Dani mi mávala pred tvárou vyšetrovacou baterkou. „Zrenice reagujú,“ šomrala si sama pre seba. „Fajn.“

Danica. Náš lekársky génus, od nej inteligentnejší bol už len Jax. Bola odo mňa o tri roky staršia a šarmantná a citlivá asi ako buchnút do brucha. Keď ju prijali, Nick ju klasifikoval ako sociopatku. Jax vyhlásil, že je to proste jej charakterová črta.

„Hor sa, snívačka.“ Pleskla ma po líci. „Vitaj späť v telocvični.“

Facka zaštipala, čo bolo síce dobré znamenie, ale bolo to nepríjemné. Uvoľnila som si kyslíkovú masku.

Zaostrila som na prítomie v brlohu. Jaxonov burg bola tajná jaskyňa plná kontrabandu: mal tam zakázané filmy, hudbu a knihy, všetko nadžgané v zaprášených policiach. Bola tam celá kolekcia rodokapsov, takých, aké sa dajú cez víkendy zohnať v Gardene, a štôs pamfletov scvaknutých zošívачkou. Toto bolo jediné miesto na svete, kde som si mohla čítať, pozeráť telku a robiť, čo som len chcela.

„Nemala by si ma takto budiť,“ povedala som. Poznala predsa pravidlá. „Ako dlho som tam bola?“

„Kde?“

„Kde asi?“

Dani luskla prstami. „Jasné, samozrejme – v éteri. Prepáč. Nesledovala som to.“

Tak tomu som neverila. Dani mala vždy prehľad.

Pozrela som sa na modré digitrónové počítadlo na prístroji. Vyrobila ho Dani. Nazvala ho oživovač mŕtvych jasnovidcov, čiže OMJ. Monitoroval a riadil moje životné funkcie, keď som skúmala éter na diaľku. Stislo mi srdce, keď som zbadala číslice.

„Päťdesiatsedem minút.“ Pošúchala som si sluchy. „Nechala si ma v éteri hodinu?“

„Možno.“

„Celú hodinu?“

„Rozkaz je rozkaz. Jax povedal, že do večera máš rozlúsknuť tú tajomnú myseľ. Podarilo sa?“

„Snažila som sa.“

„Čiže nepodarilo. Takže žiadne prémie.“ Odpila si z espressa. „Stále nemôžem uveriť, že si prišla o Anne Naylorovú.“

Jasné, že to musela vytiahnuť. Pred pár dňami ma poslali do aukčnej siene, aby som vydražila ducha, ktorý podľa práva patrila Jaxovi: Anne Naylorovú, známy prízrak z Farringdonu. Ale pebili ma.

„Naylorovú sme nemali šancu dostať,“ povedala som. „Didion by mi ju nenechal priklepnúť, rozhodne nie po tom, čo sa stalo minule.“

„Ako povieš. Aj tak neviem, čo by Jax robil s poltergeistom.“ Dani sa na mňa pozrela. „Povedal, že máš na víkend voľno. To sa ti ako podarilo?“

„Psychologické dôvody.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Že mi už šibe z teba a z tých tvojich zlepšovákov.“

Hodila do mňa prázdnu šálku. „Ja sa tu o teba starám, ty zasran. Tie moje zlepšováky nefungujú samy od seba. Mohla som sa pekne-krásne vybrať na obed a nechať tú tvoju smutnú paródiu na mozog uschnúť.“

„Mohla som uschnúť.“

„Len sa mi tu nerozplač. Dobre vieš, ako to chodí: Jax vydáva rozkazy, my poslúchame a dostaneme svoj ding. Choď si robiť pre Hectora, keď sa ti nepáči.“

Zásah.

Dani mi s úškrnom podala moje zošliapané kožené čížmy. Natiahla som si ich. „Kde sú všetci?“

„Eliza spí. Mala epizódku.“

Epizódkou nazývame, keď niekto z nás zažije takmer fatálne stretnutie, čo je v Elizinom prípade nevyžiadané posadnutie. Pozrela som sa na dvere jej ateliéru. „Je v poriadku?“

„Vyspí sa z toho.“

„Dúfam, že sa na ňu pozrel Nick.“

„Volala som mu. Ešte je v Chat's s Jaxom. Povedal, že o pol šiestej ťa zavezie k otcovi.“

Chateline's bol štýlový gril v Neal's Yarde, jedno z mála miest, kam sme si mohli zájsť na večeru. Majiteľ mal s nami dohodu: dáme mu dobré prepitné a on nás neudá bezpečnosti. Jeho prepitné nás vyšlo viac než celé jedlo, ale za noc vonku to stálo.

„Takže mešká,“ skonštatovala som.

„Asi ho zdržali.“

Dani sa naťahla za telefónom. „Nerob si starosti.“ Zastrčila som si vlasy pod čiapku. „Nerada by som rušila ich intímnu chvíľku.“

„Nemôžeš ísť metrom.“

„Ale môžem.“

„Chystáš si vlastný pohreb.“

„Budem v pohode. Už celé týždne linku nekontrolovali.“ Postavila som sa. „Dáme v pondelok raňajky?“

„Možno. Nevie, či tomu grobianovi nedlhujem nejaké nadčasy.“ Pozrela sa na hodiny. „Radšej už choď. O chvíľu je šesť.“

Mala pravdu. Mala som sotva desať minút, aby som sa dostala na stanicu. Zdrapila som bundu a rozbehla som sa k dverám, no ešte som stihla zvolať duchovi v kúte: „Čau, Pieter.“ Namiesto odpovede sa rozžiaril mäkkou, znudenou žiarou. Ja som ten záblesk nevidela, ale cítila som ho. Pieter mal znova depresiu. Občas ho zmáhalo byť mŕtvy.

S duchmi sa dali robiť rôzne veci, aspoň v našej sekcii. Napríklad Pieter bol jeden z našich duchov-asistentov – bol múza, aby sme boli presní. Eliza sa ním dávala posadnúť a potom pracovala denne aj tri hodiny v kuse a za ten čas namalovala majstrovské dielo. Keď ho dokončila, zbehla som s ním do Gardenu a strelila som ho nerozvážnym zberateľom umenia. Pieter bol však náladový. Niekedy sme celé mesiace nemali jediný obraz.

V našom brlohu nebolo miesto na nejakú etiku. Tak to dopadne, keď prinútiť menšinu stiahnuť sa do ilegality. Tak to chodí, keď je svet

krutý. Čo sme mali robiť, dalo sa s tým len vyrovnáť. Snažiť sa prežiť, trochu si zarobiť. Prekvitať v tieni Westminsterského archónu.

Moje pracovné zázemie – môj život –, to bolo Seven Dials. Podľa scionského špecifického rozdelenia mesta sa nachádzalo v kohorte I, sekcii 4, teda v I-4. Rozprestieralo sa okolo stĺpa na križovatke kúsok od čierneho trhu na Covent Garden. Na stĺpe bolo šestoro slnečných hodín.

Každá sekcia mala svojho éterobaróna či éterobarónku. Spolu tvorili Zhromaždenie neprirodzených, ktoré vraj riadilo syndikát, ale vo svojej sekcii si aj tak každý robil, čo chcel. Dials sa nachádzalo v centrálnej kohorte, kde bol syndikát najsilnejší. Preto si ju Jax vybral. Preto sme tam zostali. Iba Nick mal vlastný burg kúsok ďalej na sever v Marylebone. Jeho burg sme využívali iba v prípade pohotovosti. Za tie tri roky, čo som pracovala pre Jaxa, nastala pohotovosť iba raz, keď Zbor nočnej bezpečnosti spravil raziu v Dials a hľadal známky jasnovidectva. Asi dve hodiny pred raziou nás varoval jeden poslíček. Stačila nám aj hodina, aby sme sa úplne stiahli.

Vonku bolo vlhko a chladno. Typický marcový večer. Cítila som duchov. Dials bol v časoch pred Scionom chudobná štvrť a okolo stĺpa stále blúdila kopa zúfalých duší a čakala na nový zmysel. Pritiahla som si k sebe špulku duchov. Nejaká ochrana sa vždy hodí.

Scion bol najmodernejšou formou bezpečnosti amaurotikov. Boli zakázané akékoľvek zmienky o posmrtnom živote. Podľa Franka Weavera sme boli neprirodzení a ostatných Londýňčanov nabádal, aby nás nenávideli, presne ako všetci hlavní inkvizítori pred ním. Pokiaľ to nebolo nevyhnutné, chodili sme von iba počas bezpečných hodín. Čiže vtedy, keď členovia nočnej bezpečnosti spali a kontrolu nad mestom prebral Zbor dennej bezpečnosti. Príslušníci ZDB neboli jasnovidci. Nemali dovolenú takú brutalitu ako ich noční kolegovia. Aspoň nie na verejnosti.

Príslušníci ZNB boli iní. Jasnovidci v uniformách. Zaviazali sa slúžiť tridsať rokov štátu a potom ich čakala eutanázia. Niektorí tvrdili, že je to zmluva s diablom, ale zaručila im tridsať rokov pohodlného života. Väčšina jasnovidcov nemala také šťastie.

V dejinách Londýna bolo toľko smrti, že sa sotva dalo nájsť miesto bez duchov. Vytvárali akúsi bezpečnostnú sieť. No aj tak ste museli dúfať, že narazíte na tých správnych. Ak by ste použili slabého ducha, tak by útočníka iba na pár sekúnd omráčil. Duchovia, ktorí prežili život plný násilia, boli spravidla najlepší. Preto boli niektorí duchovia na

čiernom trhu vyslovene v kurze. Jack Rozparovač by mal cenu niekoľko miliónov, keby ho niekto vysnoril. Ešte stále sa našli ľudia, ktorí by odprisahali, že Jack Rozparovač bol Eduard VII. – padlý princ, Krvavý kráľ. Scion tvrdil, že Eduard bol prvý jasnovidec, ale ja som tomu nikdy neverila. Mne sa oveľa viac páčila predstava, že sme tu boli odnepamäti.

Vonku sa stmievalo. Západ slnka pozlátil oblohu, z ktorej sa uškŕňal biely mesiac. Pod ňou sa rozprestierala citadela. Kyslíkový bar U dvoch sládkov na druhej strane ulice bol plný amaurotikov. Normálnych ľudí. Jasnovidci o nich hovorili, že ich postihla amauróza, teda slepota, rovnako ako oni hovorili o nás, že sme postihnutí jasnovidectvom. *Slepúsi*, ako občas amaurotikov nazývali.

To slovo sa mi nikdy nepáčilo. Znelo tak klzko a špinavo. Mierne pokrytecké, keďže to my sme sa rozprávali s mŕtvolami.

Zapla som si kabát a stiahla šilt na oči. Skloniť hlavu, otvoriť oči dokorán. To bol zákon, ktorým som sa riadila ja. Nie zákonmi Scionu.

„Veštenie za grajciar. Len grajciarik, pani! Som najlepšie orákulum v Londýne, pani, to vám hovorím. Grošík pre úbohého žobráka?“

Hlas patril chatrnému mužovi zababušenému v rovnako chatrnej bunde. Už dosť dlho som tu nevidela žobráka. V centrálnej kohorte sa vyskytovali zriedkavo, tu bola väčšina jasnovidcov v syndikáte. Preskúmala som jeho auru. Vôbec nebol orákulum, ale veštec, a ešte k tomu poriadne hlúpy – éterobaróni na žobrákov zvysoka kašľali. Otočila som sa priamo k nemu. „Čo to robíš, dočerta?“ Schmatla som ho za golier. „Čo si na hlavu?“

„Prosím, slečna. Som hladný,“ povedal hlasom zachrípnutým od smädu. V tvári mal tik človeka závislého od kyslíka. „Nemám ani halier. Nepovedzte to Viazáčovi, slečna. Len som chcel...“

„Tak odtiaľto vypadni.“ Strčila som mu do ruky pár bankoviek. „Je mi jedno, kam pôjdeš, len vypadni z ulice. Zdriemni si. A ak budeš musieť aj zajtra žobrať, tak choď do siedmej kohorty. Nie sem. Jasné?“

„Boh vám žehnaj, slečinka.“

Pozbieral si svojich sedem slivák, medzi vecami mal aj sklenú guľu. Tá je lacnejšia ako krištáľová. Sledovala som ho, ako uteká smerom k Soho.

Chudáčisko. Ak sa chystal premrhať prachy v kyslíkovom bare, zakrátko bude naspäť na ulici. Robilo to plno ľudí: napojili sa na kanylu a celé hodiny vdychovali ochutený vzduch. Bola to jediná povolená droga v citadele. Ten žobrák bol zúfalec, nech robil, čo

robit. Možno ho vykopli zo syndikátu alebo ho zavrhla rodina. Nemienila som sa ho pýtať.

Nikto sa nepýtal.

Na stanici I-4B bývalo zvyčajne rušno. Amaurotikom vlaky neprekážali. Nemali auru, ktorá by ich vyzradila. Jasnovidci sa verejnej doprave väčšinou vyhýbali, ale občas bolo bezpečnejšie ísť metrom než po ulici. Zetenbáci boli rozťahnutí po celej citadele. Náhodné kontroly bývali zriedka.

Všetkých šesť kohort bolo rozdelených na šesť sekcií. Ak ste chceli odísť zo svojej sekcie, hlavne večer, potrebovali ste cestovné povolenie a poriadne šťastie. Po zotmení sa rozostavovala hliadka. Príslušníci tejto zložky Zboru nočnej bezpečnosti boli jasnovidci so štandardnou životnou zárukou. Slúžili štátu, aby prežili.

Ja som nikdy nezvažovala prácu pre Scion. Jasnovidci vedia byť k sebe krutí – dokázala som trochu súcitiť s tými, čo sa obrátili proti vlastným –, ale ja som s vlastnými stále cítila istú spriaznenosť. Určite by som nedokázala dať nikoho z nich zavrieť. No predsa len, keď som dva týždne makala a Jax mi zabudol zaplatiť, bola som v pokušení.

Zosníkala som svoj preukaz s dvojminútovou rezervou. Keď som prešla za zábranu, rozpustila som špulku. Duchovia nemali radi, keď sme ich brali ďaleko od ich útočiska, a keby som ich nútila, nepomohli by mi.

Hučalo mi v hlave. Nevieť, čo za medicínu mi Dani napumpovala do žíl, ale už prestávala účinkovať. *Hodina* v éteri... Jaxon fakt skúšal, koľko zvládnem.

Žiarivo zelené výbojky na nástupisku ukazovali príchody vlakov; okrem nich tam bolo málo svetla. Z ampliónov sa ozýval nahratý hlas Scarlett Burnishovej.

„Tento vlak zastavuje na všetkých staniciach v rámci štvrtej sekcie kohorty I na severnej trase. Prosím, pripravte si preukazy pre prípad kontroly. Sledujte bezpečnostné obrazovky s dnešným hlásením. Ďakujeme a želáme vám príjemný večer.“

Ja som ani náhodou nemala príjemný večer. Od skorého rána som nejedla. Jax mi dovolil prestávku na obed, iba ak mal fakt dobrú náladu, čo bol asi taký zriedkavý úkaz ako mrkva v zime.

Na bezpečnostných obrazovkách sa objavila nová správa. RDT: RÁDIOESTÉZICKÁ DETEKČNÁ TECHNOLOGIA. Ostatní cestujúci si ju nevšímali. Táto reklama bežala stále.

„V takej ľudnatej citadele, ako je Londýn, máte nezriedka pocit, že

cestujete spolu s neprirodzeným individuum.“ Na obrazovke sa objavila pantomíma siluet, ktoré predstavovali stálych obyvateľov. Jedna z nich sčervenela. „Oddelenie SOVV momentálne testuje Aurasken RDT v komplexe Paddingtonského terminálu aj v archóne. Do roku 2061 plánujeme nainštalovať Aurasken na osemdesiatich percentách staníc v centrálnej kohorte, čím by sa obmedzilo nasadzovanie neprirodzenej polície v metre. Ak máte chuť dozvedieť sa viac, navštívte Paddington alebo sa opýtajte príslušníka ZDB.“

Nasledovala ďalšia reklama, ale už mi to vrtalo v hlave. RDT predstavovala pre jasnovideckú komunitu v citadele najväčšiu hrozbu. Podľa Scionu dokázala odhaliť auru až do vzdialenosti šiestich metrov. Ak im pôjde všetko podľa plánu, tak v roku 2061 nás všetkých pozatvárajú. Éterobaróni, samozrejme, ešte neprišli na žiadne riešenie, ale to je pre nich typické. Stále len tárajú. A tárajú. A tárajú o svojich táraninách.

V uliciach nado mnou vibrovali aury. A ja som bola ako ladička, zunela som ich energiou. Aby som sa nejako zabavila, listovala som si v preukaze. Bola v ňom moja fotka, meno, adresa, odtlačky prstov, miesto narodenia a povolanie. Slečna Paige E. Mahoneyová, naturalizovaný obyvateľ I-5. Narodená v Írsku v roku 2040. Presťahovala sa do Londýna v roku 2048 za výnimočných okolností. Zamestnaná v kyslíkovom bare v I-4, preto má cestovné povolenie. Plavé vlasy. Zelené oči. Stosedemdesiatpäť centimetrov. Žiadne zvláštne znamenia okrem tmavých pier, zrejme z fajčenia.

V živote som nefajčila.

Zrazu som na zápästí pocítila čiusi vlhkú ruku. Zľakla som sa.

„Dlhuješ mi ospravedlnenie.“

Pozerala som sa na tmavého muža s pinčom a so špinavou bielou kravatou. Mohla som ho spoznať už podľa smradu: Hector z Haymarketu, jeden z našich menej čistotných kolegov. Vždy páchol ako stoka. Bohužiaľ to bol zároveň aj gangmajster, hlavný šéf syndikátu. Jeho rajón prezývali Diablov chotár.

„Vyhrali sme. Bolo to fér a sme si kvit.“ Vytrhla som si ruku. „Hector, nemáš čo robiť? Na začiatok by si si mohol vyčistiť zuby.“

„A možno by si mala ty vyčistiť svoju hru, ty malá podvodníčka. A naučiť sa nejakej úcte voči svojmu gangmajstrovi.“

„Ja nepodvádzam.“

„A podľa mňa podvádzaš.“ Hovoril potichu. „Ten váš éterobarón sa môže naparovať, ako chce, ale všetci siedmi ste len podvodníci a klamári. Počul som reči, že si najväčšia podvodníčka na čiernom trhu,